

Mijn naam is.....

Ik vind het erg fijn bij de commissie mijn verhaal te mogen doen.

Laat ik vooropstellen dat ik hier niet mijn collega's af wil vallen. Of ze de schuld wil geven van misstanden binnen de organisatie. Met veel van mijn collega's werk ik al 12 jaar samen, als politieagent op straat en in de auto, en sinds een jaar als ME-er.

Ik bedoel dan de collega's die, net als ik, veranderingen willen, en niet meer kunnen leven met hoe we nu burgers behandelen en mishandelen. Vaak weet je echter niet hoe een collega erin staat, omdat er een taboe rust op kritiek hebben op de coronaregels en op het geweld van de politie.

Er is veel vertrouwen voor nodig om je twijfels met je collega's te delen. Want wanneer het bij de leiding terecht komt heb je een probleem. Ontslag of schorsing zijn dan reële mogelijkheden, dat heb ik zien gebeuren met een collega die geen dienst meer wilde doen als ME-er.

U deed een oproep op de website van de BPOC2020 aan gewetensbezwaarde politieagenten. Dat woord 'gewetensbezwaard' heeft mij aan het denken gezet en mij doen besluiten contact met u op te nemen. Niet gelijk, want dit is een hele stap voor mij, en ook nu ben ik bang dat het uitkomt dat ik bij u verklaar met alle gevolgen van dien.

Maar dat ene woordje 'geweten' heeft mij dus aan het denken gezet. Want het deed mij beseffen dat ik tegen alles in ging wat ik ooit heb geleerd. Op de opleiding tot politieagent maar ook al daar voor, van mijn ouders, en van de leraren in mijn tijd op de middelbare school.

Mijn moeder, die er helaas niet meer is, en mijn vader is twee jaar geleden overleden, zei vaak tegen mij: je moet leven met de besluiten die je neemt, met alle dingen die je doet. Die dingen zijn jouw verantwoording. Doe daarom nooit iets waarvan je weet dat het anderen kwaad doet. Je kan het niet afschuiven. Het blijft altijd jouw besluit, jouw daad. En wanneer je dingen doet die andere mensen schaden, dan schaad je ook jezelf. Mijn moeder zei dan: 'die dingen liggen op je eigen maag'.

Ik begreep die uitdrukking nooit zo goed. Als kleine jongen dacht ik: 'wat heeft dat met mijn maag te maken?' Maar nu wel. Want ik heb nu al maanden een gevoel van angst en afkeer in mijn maag. Van misselijkheid. Een soort bal die in mijn maag zit. En ik raak het niet kwijt.

(Verklaarder pauzeert, zucht, vraagt om een korte onderbreking)

Vervolg na 3 minuten:

Sorry, maar ik moest even tot mezelf komen. Dit valt me zwaar. Ja, mijn moeder had gelijk. Wanneer ik op bed lig praat ik tegen haar. Dat klinkt raar hè, maar het is echt zo. U zal dat toch wel begrijpen? U bent religieus toch?

Ja, ik vraag dan aan haar hoe ik verder moet. Want dat ik mensen geslagen heb als ME-er. Mensen die demonstreerden en niemand kwaad deden. Ja, ik heb ze geslagen. Omdat de leiding zei dat het moest. Dat we moesten afschrikken. Dat het afgelopen moest zijn 'met die demonstrerende en virus verspreidende idioten'.

Ik maakte mezelf wijs dat ik het deed voor de veiligheid van andere mensen want die demonstranten hielden geen afstand, en maakten daarom elkaar en andere mensen ziek. En ook toen ik twijfelde aan die reden, schoof ik het af op de leiding, want van hen moest het. En zij zouden het toch wel weten?

Maar die bal in mijn maag ging niet weg. En die woorden van mijn moeder, dat ik moet leven met de dingen die ik doe, dat die mijn verantwoording zijn, dat ik het niet kan en mag afschuiven, en dat ik met het schaden van deze demonstranten ook mijzelf schaad, die gingen door mijn hoofd.

Ik moet er inderdaad mee leven, maar kan dat niet meer. Ik schrik wanneer er gedachten door mijn hoofd gaan om mijzelf het leven te benemen. Want dat soort gedachten heb ik steeds meer. Want ik kan er niet mee leven.

Mijn moeder zei ook altijd dat je dingen recht moest zetten bij de mensen die je verkeerd behandeld had. Maar hoe kan ik het rechtzetten? Ik ken die mensen niet, weet niet hoe ik ze moet bereiken. Anders zou ik zo naar ze toe gaan om ze te zeggen hoe het me spijt.

(Verklaarder pauzeert, huilt even)

Vervolg na 1 minuut:

Oké. U ziet wel dat het zo niet verder kan. Met mijzelf niet. Maar ook niet met de organisatie. Ik ben natuurlijk niet de enige die er niet meer tegen kan. Collega's melden zich ziek, nemen ontslag.

Ik onttrek mij tegenwoordig aan het dienst doen als ME-er. Maar het gaat opvallen, ik word aangesproken. Dit gaat niet meer, dus ik ga mij ziek melden.

U biedt mij hulp psychiatrische hulp aan. Dat wil graag aannemen.

Maart 2021

Maart 2021

Op dit moment wil ik de beelden van dit verhoor nog niet laten publiceren door de BPOC2020. Dit uit veiligheidsoverwegingen.

*Deze verklaring is op schrift gesteld aan de hand van het mondelinge verhoor. Omdat gebruik is gemaakt van transcriptiesoftware kan er sprake zijn van taal- en/of spellingfouten, waarvoor onze excuses